

Respostes a la ciutadania del PSC al Ple de 21/06/2017

Sr. Santiago Cuadrado

En referencia a su contestación por escrito con fecha de 15 de marzo del 2017.

1° Tengo que decirles que el presidente del parquin formalmente no se comunico al respecto y en referencia al asunto referido para nada.

2° No ha habido voluntad de diálogo por parte del presidente y la junta.

3° ¿Por qué no se me aviso como parte interesada a asistir el 14 de noviembre de 2016 a la reunión que tuvieron ustedes con el presidente del parquin?

4° Viendo esta situación de indefensión por mi parte veo necesario una reunión a tres bandas entre ustedes, la junta y yo, de ésta manera todo que se hable en dicha reunión quedaría registrado, ya que por parte de la junta del parquin sus palabras se las lleva el viento.

5° Tengo hechas dos reclamaciones a la junta del parquin con fechas del 31 de marzo del 2016 y otra fechada en 22 de junio del 2016 que no han sido atendidas y por esta postura de la junta del parquin me siento molesto y dolido.

6° Debido a la negligencia de la junta del parquin y al negarme información del propietario del vehículo que ocasionó desperfectos en el mío, tuve que pagar de mi bolsillo la reparación con el montante que ya les adjunte en uno de mis escritos, ya que Mapfre necesitaba la información del propietario del vehículo que me provocó los desperfectos en el mío para poder cobrar el dinero del seguro.

7° También se me denegó el acceso a las filmaciones de las cámaras de seguridad por las que hubiéramos tenido testimonio fehaciente de los hechos.

8° Les hago saber que no dispongo de ningún equipo informático y que no tengo tampoco nociones de informática por lo que les pido tengan a bien contestarme por escrito.

Y por último una reflexión si lo que me ha sucedido a mi le sucede a uno de ustedes o de la junta ¿QUE HUBIERA PASADO?

Annexa documentació.

El senyor Sanz:

“Bien, señor Cuadrado, le intentaremos dar respuesta de nuevo, aunque lo hemos hecho ya muchas veces y ya le avanzo que no hay novedades al respecto.

Amb relació a la pregunta que formula, i amb relació a l'escrit que li vam fer arribar en el seu dia, que havia demanat resposta per escrit, ja li hem dit diverses vegades que pel que fa als danys soferts en el seu vehicle, que aparca en el pàrquing del carrer Molí d'aquesta població, cal insistir-hi en primer terme, que ja se li ha

contestat en diverses ocasions també per escrit, en el sentit que aquesta és una qüestió privada de caire civil, en la qual aquest Ajuntament no té responsabilitat ni cap competència per poder intervenir. No concorren actualment, de nou i arran del seu escrit, nous fets o noves circumstàncies que ens puguin fer variar la resposta.

En segon terme, també subratllar que l'Ajuntament, en aquest cas l'equip de govern, no pot fer-se responsable de la manca o no de la predisposició de la Junta en aquest cas –la Junta del pàrquing– perquè hi hagi diàleg amb vostè.

I sobre la reunió que comentava, del 14 de novembre de 2016, a la qual no l'havíem convidat, de fet, en aquest cas l'Ajuntament actuava, o intentàvem actuar, com a mitjancers entre les dues postures, i vam pensar que en aquesta, igual que havíem mantingut reunions amb vostè únicament, que aquesta també era convenient que fos únicament amb la Junta del pàrquing, per conèixer la seva posició i veure si era possible la mediació del conflicte, per això es va considerar que era més productiu comunicar per part separades.

Sobre la informació que li faciliten des de la Junta, torno a dir, és una qüestió privada, i per tant, no li puc afegir molt més. Ho ha d'intentar resoldre amb la Junta.

Per tant, insistim en què tot el que vostè ens demana forma part de l'àmbit privat i que, per tant, no ens correspon a nosaltres fer més posicionaments al respecte. El que sí que li puc assegurar a la darrera afirmació que fa és que si ens hagués passat a nosaltres, estaríem en la mateixa situació. Diria més, a mi m'ha passat en alguna ocasió i l'he hagut de resoldre per la via civil i entre particulars. I en tot cas, no li he demanat a l'Ajuntament res al respecte.

Per tant, ha d'entendre la situació, i que si ens hagués passat a nosaltres, la resposta, evidentment, seria exactament la mateixa.”

La senyora Oró:

“Parlarem dels pressupostos participatius, i demano perdó si això aixeca ampolles. M'hagués agradat que hagués estat el senyor Roldán, s'hagués adonat de com funcionen algunes coses. Per exemple, es van formar quatre grups, i allà van sortir una sèrie de propostes. I els quatre grups primer van votar el que va sortir al grup, en un, després es van reunir els quatre, van votar el mateix, i això ho van portar davant de la taula. I a la taula es va fer votar dues vegades allò, però no sé com es va entendre que teníem dubtes, i bé, no sé què passa que la gent, *en la fracció de*

un segundo cambia la opinión del mundo, i una persona que estava súper decidida, que des del primer moment ho tenia molt clar, el que havia de fer i tal, doncs, no, va canviar, va canviar la història.

Al nostre grup almenys se'ns va dir que es procuraria no destinar-se res a cap cosa que tingués a veure amb la Metropolitana, amb la Generalitat o la Diputació. Per això es van deixar de banda –aquesta és una cosa, senyor Sanz, que li havia d'explicar– tots aquells que acaparaven tots els pressupostos. I a part, els pressupostos, que s'acollien tots als pressupost, doncs, es van apartar, perquè es va intentar que es repartís entre tot el territori. No solament al centre, no solament a Can Vidalet, sinó que es va tenir d'una manera molt global. Considero que va estar molt encertada, i així va estar. Però allí se'ns va canviar, de cop i volta apareix un cinquè grup, al qual no coneixíem, i no sabíem amb qui estava. I es va adreçar, en el moment que es vota per quarta vegada, per la gent que va dir vota allò, i diu: «Es que hemos trabajado mucho. ¿Para esto hemos trabajado tanto?» Doncs, no ho sé. Què vol dir, que estaven en un tapat, que era un grup...? Realment jo no el coneixia, aquest grup. Bé, a partir d'aquí, no sé per quines pressions, l'altra gent va anar canviant. Jo, veient per on anaven les coses, vaig parar un segon i em vaig assabentar, i vaig pensar en què haguessin fet el Juan Artacho i el Juan Serrano, i vaig dir: ves-te'n. I me'n vaig anar. I aquí queda la història.

És veritat que al començament ens van posar totes les flors hagudes i per haver, i jo per dintre pensava: com continuïn posant-nos tantes medalles, ens aixecarem i caurem, perquè no podrem aguantar tant pes. Però no, no va ser així. Després, per part de la senyora Pilar Díaz, amb perdó, va tenir una intervenció poc afortunada, perquè nosaltres no teníem la culpa, nosaltres pensàvem que eren vostès els que havien de gestionar. Si de cas, i per a la propera vegada, que ens digui: «I vostès hauran de gestionar...», no sé què, no sé quantes. Bé, ja veurem això. És una altra història completament diferent, i no em va agradar com va ser. Després la gent va venir, van voler parlar i dir coses, i jo vaig dir que no, que aquell no era el moment ni molt menys. Per tant, prego, si us plau, que es tingui en compte la ciutadania, però si no, una de dos, o no es participarà, o potser farem una d'això i anirem només els que pensem sempre el mateix, i així encara es veurà més el tipus de manipulació que a vegades es poden produir, involuntàriament penso jo, no?, però vaja... La pregunta...

Quant ens ha costat aquest pressupost participatiu, i qui era el client? Així de clar. I per què la senyora Raquel va actuar com va actuar? *Merci.*”

El senyor Sanz:

“Més enllà de les reflexions que ha llençat, sobre el tema del pressupost participatiu, entenc que tant vostè com la resta de membres que han participat, perquè a més, sóc conscients que a l'inici del procés s'entrega una guia de com ha de ser el procés participatiu, entenc que tothom és coneixedor que a la part final existeix la taula del pressupost participatiu, que és la que acaba definint aquesta posició, per cert, a la qual, tots els grups municipals estan convidats, malgrat que en aquesta ocasió només érem quatre presents, si no m'equivoco, Canviem Esplugues, Iniciativa, Esquerra i el PSC, que també estàvem, hi érem quatre.

Però en tot cas, vam aprofitar aquell moment per explicar el perquè d'aquesta taula, i precisament quan es va dissenyar, i recordo perfectament que es va dissenyar molt propera a Iniciativa perquè havien fet ells la proposta, per tant, quan vam dissenyar el funcionament d'aquesta taula, el que vam dir precisament és que donat el coneixement de la ciutat per part dels diferents grups municipals, probablement els elements de discussió en aquell últim moment es podien posar sobre la taula des de tots els punts de vista, no només des del govern sinó des de tots els punts de vista. Per això es va decidir fer aquesta taula, i jo crec que més aviat amb la idea d'aportar, si és que era necessari quan ha estat necessari, si no, no, en aquesta darrera decisió que es fa.

Evidentment, els grups que han anat treballant i que han anat fent molt esforç, i durant hores s'han dedicat a fer l'anàlisi de la ciutat i valorar quines eren les seves propostes, són els que les porten allà. Tot això ho explico perquè jo crec que al final potser la discrepància ve donada més aviat per un desconeixement del funcionament de tal com està establert, i sabem que la taula precisament, aquesta darrera taula, té l'objecte de prendre una decisió final. I vostè recordarà perfectament que es van exposar sobre la taula per part dels diferents grups quin era el criteri pel qual s'havien escollit, també per part, en aquest cas del PSC, l'alcaldeessa, o la senyora Elisabeth Millà, etcètera, van donar el seu parer també, i finalment es va decidir fer una votació, i en aquell moment l'alcaldeessa va dir “bé, tanquem la sessió, hem decidit”, i van ser els propis grups, la pròpia ciutadania, que va aixecar la mà i va dir “espera, espera, perquè potser això que hem estat parlant ens ho hem de replantejar”.

(Veu de fons.)

Està gravat, està gravat. La senyora alcaldeessa va dir “anem a tancar, la decisió està presa, anem a tancar”, i va ser la pròpia ciutadania que va dir “espereu un moment, perquè potser ens ho hem de replantejar”. I va ser la pròpia ciutadania que va decidir

replantejar-s'ho. Per tant, aquí nosaltres no vam intervenir per res. Ni nosaltres ni la resta de grups, dels que hi havia presents. La pròpia ciutadania va dir "espereu un moment, perquè potser no estem encertant, ens ho volem pensar".

Hi insisteixo, l'alcaldeessa anava a tancar la sessió, i està gravat, amb la decisió presa, i la pròpia ciutadania vol replantejar-s'ho, s'ho van parlar i es va tornar a fer una votació perquè la pròpia ciutadania va decidir replantejar-s'ho. El que no pot ser tampoc és que quan la ciutadania decideix una cosa i ens agrada està bé, i quan decideix una altra i no ens agrada, no està bé. No, la ciutadania és la que té la decisió, i és el que nosaltres vam respectar en tot moment. La ciutadania va decidir en un sentit o en un altre.

Ara, clar, no es pot dir, com algú diu, que si hem manipulat, que si no hem manipulat. Al contrari, vam deixar que la ciutadania s'expressés, va fer una votació i al final es va tornar a obrir el debat, i no el va tornar a obrir ni el govern ni cap altre grup municipal, el va tornar a obrir la pròpia ciutadania.

En tot cas, hi insisteixo, des del funcionament nosaltres entenem que tant nosaltres com la resta de grups estem per aportar, i això és el que es va fer, però la decisió sempre és de la ciutadania. I jo vaig destacar més que en el pressupost participatiu, quan arriba a aquesta taula arriben nou propostes, van arribar nou propostes, però a aquestes nou propostes no se'n pot afegir cap ni treure cap. És a dir, que si la taula va decidir alguna cosa, la decidirà sobre aquestes nou, per tant, ja és una decisió de la ciutadania, perquè no hi ha ni afegit, ni es pot treure, ni res, es prioritza, diguem que la taula ajuda a prioritzar sobre aquestes nou. Però en tot cas, ni s'afegeixen ni se'n treuen, són aquestes nou les que la ciutadania ha decidit portar fins a aquest punt final de debat. Per tant, ni pressions ni res semblant, és a dir, és la pròpia ciutadania. I torno a dir, com que està gravat, es pot mirar i no hi ha més a dir en aquest aspecte.

Sobre el que feia referència, de competències de l'Àrea Metropolitana, Diputació, etcètera, efectivament, nosaltres el que diem és, home, no gastem diners en competències d'un altre. Això ho diem. Si la competència és d'un altre i ha de fer alguna actuació determinada en inversions, doncs, no cal que la fem nosaltres perquè l'haurà de fer aquell en qüestió. En aquest cas no hi ha cap que s'hagi plantejat que sigui competència d'un altre. I si ho diu pel parc de la Solidaritat, fer-li saber que l'Àrea Metropolitana el que fa és el manteniment, no fa les inversions en el parc, fa el manteniment del parc.

I a la pregunta concreta que feia de quant ens ha costat i qui era el client, jo primer li diria que quant ens ha costat li hauré de mirar. En tot cas, com altres anys i com

altres processos participatius, l'Ajuntament el que fa és contractar una empresa especialista en dinamització i participació que, per tant, porta tota aquesta qüestió. Li hauré de mirar exactament quin és l'import, si és que es referia a això. I quant a qui era el client, nosaltres no parlem de clients, això és un procés participatiu i va destinat a la ciutadania, com és evident.”

La senyora alcaldessa:

“Només un minut, perquè aquest és un tema que haurem de reflexionar, i la veritat és que agraeixo que s'hagi portat en aquest torn de precís i preguntes, el tema dels pressupostos participatius. Hem tingut quatre edicions. Crec que és molt interessant que repensem moltes coses, fins i tot totes aquelles persones, i ho vam dir a la sessió, que no poden assistir de manera personal a les sessions, però que també tenen ganes i voluntat de poder participar, de fer propostes, i fins i tot de poder decidir-les, compartir-les i votar-les, però que no tenen una disponibilitat de temps com per fer-ho de manera presencial, i haurem d'idear altres fórmules per poder afegir més ciutadania.

A partir d'aquí, les interpretacions, jo crec que totes són lliures. La sessió es va gravar i, per tant, simplement si hi ha algú que tingui algun tipus de dubte, el que ha de fer és visionar-la i fer-se una opinió. Jo el que sí que puc dir, perquè així ho puc asseverar, és que estàvem tancant la sessió, amb la decisió dels diferents representants, quan hi ha una persona dels grups motors que torna a plantejar una altra vegada repensar-se la decisió.

També he de dir una altra cosa: segons el reglament, els representants polítics podem votar. En aquell moment no hi érem tots els que tenim cadira en la trobada, però vam optar per abstenir-nos. Podíem haver votat, però vam optar per abstenir-nos, perquè pensem que nosaltres ja prenem diàriament, i aquí mensualment, en els Plens, moltes decisions, i que aquesta partida està més pensada perquè sigui la ciutadania qui acabi de decidir. Per tant, en aquest sentit no vam emetre el nostre vot.

I si em pregunta més, és que això és una cosa que només saben els meus companys i companyes, però no em fa res poder-la també expressar amb total transparència en el Ple. Jo tenia altres preferències. Ni les que havien vingut ni les que van sortir. Si vol que li digui la veritat, la meua preferència, si jo hagués pogut, ho podia haver fet, però si hagués tingut la voluntat de votar, doncs, potser hagués votat per aquesta passarel·la per connectar en el parc dels Torrents una de les fases amb l'altra fase. Jo potser hagués votat per això. Aquest era el meu projecte. Em semblaven tots els projectes magnífics, però potser penso que aquesta era una

passarel·la molt imaginativa, i que fins el dia en què puguem fer una altra cosa, potser més ambiciosa, doncs, donaria resposta a la ciutat. Bé, van ser els ciutadans i les ciutadanes que van participar els qui van decidir exactament això.

I coincideixo amb la senyora Coll, el que hem de produir són espais de participació. Ara, hem de trobar fórmules, perquè obrir canals no és suficient. Vam créixer – aquesta és una reflexió, és per afegir, i no m'allargaré perquè entenc que estem cansats del dia i també tenim ganes de plegar, però és interessant el tema de la participació – en nombre de persones participants amb aquesta fórmula dels grups motors que ens permeten no només anar a fer propostes i a votar, sinó a pensar més coses, però ara ens hem estancat també en persones que participen, i clar, el nostre desig és poder multiplicar per moltes persones més que puguin fer aquestes propostes, que trobem que són molt interessants.

La meva intervenció va ser desafortunada? Com tantes. Les persones som humanes i segurament vaig fer alguna intervenció desafortunada, que no sé exactament a què es referia però tampoc no crec que sigui la cosa rellevant ni important, però com tantes altres vegades. En qualsevol cas, una, com la resta de persones, sempre intenta aportar els coneixements o l'experiència, i a partir d'aquí, l'important és que les persones en aquell espai es puguin expressar i puguin acabar de decidir. Pensem que aquest any, a més, la quantia de la partida era molt important, parlàvem de 267.000 €. I haurem de reflexionar sobre altres coses, però bé, jo crec que no cal allargar-se ara.

Potser sí que podríem fer una sessió per pensar-ho, més que tornar-nos a trobar ja per a una cinquena edició. Abans de trobar-nos per a aquesta cinquena potser entre tots plegats podrem decidir de quina manera volem encarar i volem afrontar els propers pressupostos participatius i, en qualsevol cas, molt agraïda per aquesta reflexió, que sempre ens porta a millorar i sobretot a trobar aquell esperit crític que necessitem perquè les coses tirin endavant d'una millor manera.”

El senyor Fernández:

“Hola, buenas noches. Yo he escuchado aquí, en los plenos, hace tres plenos, me parece, que se iban a quitar seis u ocho calles franquistas. Entonces, yo adelanto la piedra. ME parece muy bien que Antonio Salazar, de Can Clota, que ha estado de regidor muchos años aquí y es una persona admirable, que tenga también una calle, como Carmen Chacón, que también la puede tener, pero no nos olvidemos de Domingo Rubio, que ha estado 26 años en una asociación de vecinos gratuitamente,

poniendo dinero de su bolsillo. Por lo tanto, sí que les pediría a todos los portavoces aquí presentes que me den la respuesta de si están a favor de Domingo Rubio o no.

Y referente –la segunda pregunta– a las cucarachas, Can Clota es que está infestada. Han pasado, y me consta que han pasado, pero todas las mañanas, todas las mañanas, y tengo testigos, salen cucarachas por todos lados. La calle San José está totalmente infestada, pero totalmente infestada. Y referente a lo que ha dicho Edu, me parece estupendo, pero ¿por qué no se va a hacer una inspección a las porterías donde están los contadores normalmente, y la mierda que tienen allí exigirle a quien la tenga... Si es que se crían allí –si es que se crían allí. Solamente era eso.”

El senyor Sanz:

“Això està articulat per una comissió que està treballant en aquest tema, i entenem que seurem i allà ens posicionarem com a PSC, en aquell moment ens posicionarem sobre totes les propostes. El que sí que li diríem és que si vol fer aquestes propostes en concret, tinguin cabuda o no, més enllà dels criteris que s’han agafat, jo penso que sempre és interessant que les faci per la via que s’ha previst, que és a través del correu electrònic, telèfon, etcètera, però que les faci arribar per aquest canal, i després, en tot cas, la comissió les acabarà de valorar.

I sobre les paneroles..., o las cucarachas, insistir, lo sabe porque hemos empezado por Can Clota precisamente, porque era uno de los barrios que tenía más afectación por la parte de arriba, hemos empezado por Can Clota, y es donde hemos actuado y lo estamos haciendo en el resto del barrio. Nosotros seguiremos actuando siempre que sea necesario. Lo que me comentaba sobre las comunidades de vecinos, nosotros podemos hacer lo que podemos hacer, las comunidades de vecinos son las encargadas de limpiarlas. Podemos recomendar, podemos insistir, etcétera, pero claro, no podemos hacer mucho más, no les podemos multar por no limpiar la escalera. Entonces, podemos llegar hasta donde podemos llegar, que es la recomendación, insistir, etcétera. Hasta ahí sí que podemos llegar.”

El senyor Oliveras:

“Hola, bon vespre. Dues, dues preguntes. Una al Grup Municipal d’Iniciativa: m’ha semblat, potser no ho he entès bé, però volia saber si per a la creació del consell municipal de medi ambient m’ha semblat entendre que només era destinat a entitats.

Les persones lliurement hi podran participar, o...? Era una pregunta. O potser no ho he entès bé.

La segona pregunta anava referida al ple del mes passat, que els vaig informar d'una incidència que hi havia al carrer Ramon Turró amb rambla Àngel Guimerà, i bé, llevat que segurament hauran fer alguna intervenció, jo durant tot aquest més no n'he apreciat la diferència. Segurament que devem estar treballant. Gràcies.”

El senyor Sanz:

“Sobre la pregunta del carrer Doctor Turró, recordarà que jo li vaig donar la raó i que era una acció que havíem de prendre i realitzar. El problema no és tant, perquè la solució tampoc ha de ser massa complicada, però sí que és veritat que nosaltres, abans de fer aquest tipus d'actuacions, també li comuniquem a la Policia local perquè ells ens donin el seu parer, i a partir d'aquí comencem a programar-ho, perquè allò que ens pot semblar, diguem-ne, molt evident a vostè o a mi mateix, per dir-ho d'alguna forma, o al regidor de Mobilitat en aquest cas, doncs, la Policia normalment ens integra als serveis tècnics altres valoracions de les que a vegades no ens hem adonat i, per tant, sempre demanem informe tècnic i informe a la Policia local per prendre aquestes decisions, perquè, hi insisteixo, a vegades no ho hem valorat. Però ja li vaig dir que vèiem necessària l'actuació i, per tant, així que tinguem la documentació tècnica al respecte mirarem quina és la visió que ens han donat, i actuaríem en aquest sentit.”

El senyor Raventós:

“Bona tarda. Aquí, al carrer Juli Culebras, tocant l'autopista, que han tallat com una vuitantena de pins, per no dir més, no entenc per què. És una pantalla sonora per a l'autopista, tapaven una paret que hi havia al darrere, i els han tallat sense més ni més, que jo sàpiga. Suposo que no ha passat al davant la paret dels arbres, perquè si han passat davant la paret, la paret és una cosa morta i els arbres eren vius, feien de pantalla i podia haver-hi una altra solució. Suposo. Com que després no podré replicar, clar, la meva estranyesa és per un arbres que eren macos, que estaven fins a terra, que estaven sans, que estaven vius, que no feien cap nosa, que no podien caure i que no podien fer cap mal, l'únic és que hi ha una paret al darrere. O potser # per a l'autopista, eh?, no sé. Però m'ha sorprès que els pobres arbres, quasi un centenar d'arbres, s'hagin tallat impunement, quan eren uns arbres que estaven perfectes. I si és per la paret, vol dir que realment les coses estàtiques passen al davant de les coses vives, des del meu punt de vista.”

El senyor Sanz:

“Sobre els pins del carrer Juli Culebras i Domènech i Muntaner, són pins que estan al talús de l'autopista, que el manteniment el fa el Ministeri de Foment, per tant, no és una competència que nosaltres tinguem directa. Això ens ho havia comentat la regidora Elisabeth Millà, nosaltres hem demanat un informe... *(Veu de fons.)* No, no, l'Ajuntament no els ha tallat. *(Veu de fons.)* No, és el Ministeri de Foment.

De primeres, el que sí que ens havien fet arribar, malgrat que potser no és el mateix parer, és que..., i de fet, ja se n'havien tret alguns anteriorment, hi havia alguns pins que estaven molt inclinats, si recorda, hi havia molts que estaven molt inclinats, de fet, queda algun encara, i que això podia ser un risc per a la seguretat. Però tot i així, com que el que sí que és veritat és que ho van tirar endavant i no ens van comunicar aquesta actuació, per tant, no ens la van comunicar, el que sí que hem demanat és que ens facin l'informe del perquè de la retirada d'aquests arbres, tenint en compte que no ha estat l'Ajuntament, sinó el Ministeri de Foment.

(Veu de fons.)

Per això li dic, esperarem l'informe, a veure què ens diuen.”

La senyora Alfonso:

“Buenas tardes, buenas noches. Bueno, me presento a vosotros. Mi nombre es Jenifer Alfonso, soy presidenta nacional de un partido nuevo a nivel nacional llamado Gestión Democrática, y bueno, circunstancialmente soy la presidenta del comité local en nuestro municipio. Soy vecina de Esplugues, y la pregunta que quería hacer era la siguiente: hay un registro de entidades en el ayuntamiento, y yo hice el registro del partido el día 6 de junio. Pensaba que nada más con registrar y dejar los datos del partido era suficiente para poder presentar mociones o propuestas en el pleno, sin embargo, me he encontrado que no es así. Hemos presentado una propuesta ciudadana para este pleno, y bueno, luego se me ha informado de que había estado fuera de plazo, que el partido no había estado registrado en su tiempo... Mi pregunta es: me he leído el ROM y no he visto en ningún caso dónde hay un límite para que el ayuntamiento responda a las inscripciones de entidades, ni siquiera he visto dónde hay algún escrito donde se ratifique esta inscripción. Ésta era mi pregunta. Gracias.”

El senyor Sanz:

“Entiendo que la pregunta concreta es sobre la respuesta de la inscripción al registro de entidades. Como cualquier acto administrativo, se hace una solicitud, se tiene que comprobar la documentación, y finalmente habrá una resolución, como se ha hecho con cualquier entidad también, asociación, entidad o partido político. Se dará una respuesta como acto administrativo de la formalización de la inscripción, o no, si es que no puede ser por alguna razón. En todo caso, tiene que haber una respuesta formal.

Para dar respuesta tenemos hasta tres meses. Normalmente no tardamos tanto, pero que el periodo que podemos destinar es hasta tres meses para dar la respuesta. Se supone que lo haremos antes porque ya hablé con usted, y estamos en ello.”